

LA NOSTRA FORÇA RAU en la NOSTRA UNITAT

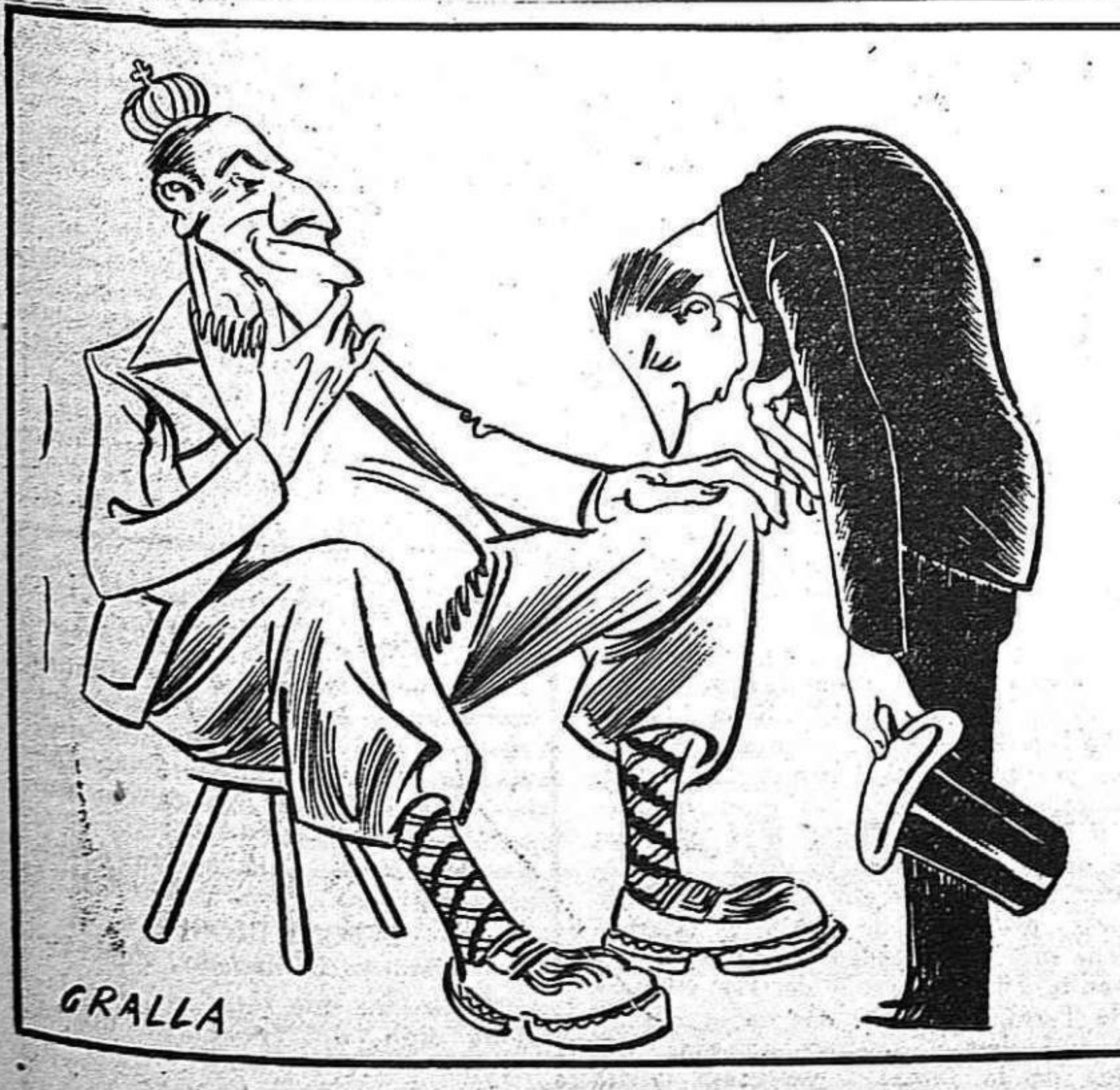
A major part de les informacions aparegudes aquests dies en la premsa estranjera sobre la britànica... referent al nostre problema, a la seva solució, així com les notícies que s'atribuen de l'interior del país d'arribar de les mans dels monàrquics...

El temps empeny i els viatjants de solucions antipúbliques van de Madrid a Estoril, d'Estoril a Lisboa, de Lisboa a París, de París a Londres, de Londres a París, de París a Lisboa, de Lisboa a Estoril, de Estoril a Madrid...

Bo és remarcar, en aquest aspecte, allò que la camarada Dolores Ibarruri diu en el III Ple del P. C. d'Espanya celebrat recentment a París: «El no està de més recordar als que...

La fidelitat activa dels nostres pobles als OBJECTIUS de la nostra EPOPEIA NACIONAL REPUBLICANA és la força poderosa que estimula la lluita patriòtica i democràtica de milers d'antifranquistes a l'interior del país.

REFLEXIONS PAGESES EN EL 14 D'ABRIL DEL 1947. El recordar el 14 d'abril del 1931 des d'aquest del 1947, als pagesos ens al treu a serioses reflexions. Molt poc ha pogut coincidir en el moment...

GRALLA. Els capituladors. Un regionalismo bien entendido... veremos... ¡quizás!

Lluita

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

SETMANARI - N. 98. Preu 5 fr. - 25 d'abril de 1947 - Fedacció i Administració: 8, Av. Mathurin-Moreau, Bureau 19, Paris XIX

El 14 d'Abril fou una jornada de lluita, de mobilització republicana i de solidaritat democràtica

La jornada del 14 d'abril s'ha caracteritzat a França per la celebració de grans mitings organitzats pel Partit Comunista d'Espanya. Aquests actes, veritable mobilització de les masses antifranquistes emigrades, han servit per a fer conèixer les importants decisions adoptades en el III Ple del P. C. d'Espanya, ens que per a commemorar el setze aniversari de la proclamació de la República.

El 14 d'abril fou una jornada de lluita, de mobilització republicana i de solidaritat democràtica. A Barcelona, a Madrid, a Bilbao, a Saragossa, per tot Espanya, els combatents antifranquistes han fet sentir llur veu de protesta, han col·locat banderes republicanes, han repartit manifestos, han fet explotar bombes en els catius on s'amaguen les feres falangistes...

Exaltar la República, a consolidar l'espirit solidari de la democràcia mundial en favor de la nostra causa. No podia mancar en aquesta històrica jornada republicana l'acció patriòtica dels nostres pobles contra el règim feixista de Franco i de la Falange. En efecte, a l'interior del país, el setze aniversari de la proclamació de la República ha estat un motiu poderós per a redoblar el combat contra els botxins falangistes.

Defensa de la República que asseguraria la pau, el benestar i la felicitat dels nostres pobles. Segons totes les informacions, l'anomenada ofensiva de primavera que el Govern monàrquico-feixista de Grècia va emprendre contra l'exèrcit democràtic i els patriotes del seu país ha fracassat.

Els pobles hispànics combaten contra Franco i per la República

Com calia esperar, la jornada del 14 d'abril a l'interior del país s'ha caracteritzat per un redoblament de la lluita antifranquista. Els nostres pobles, com en altres ocasions, han demostrat que estan disposats a combatre sense desfalleïda per a enderrocar el franco-falangisme i reobrir la República amb la qual comptem forjar llur esdevenidor democràtic i progressiu.

La República, igual com a la capital d'Espanya, foren col·locades nombroses banderes de la República, ens que van fer explotar diferents petards col·locats en centres falangistes. Aquests actes republicans, cada dia creixent, és la millor resposta a les maniobres reaccionàries d'aquells que treballen per a imposar al nostre poble un règim monàrquic que no acceptarà mai.

El col·lectiu entusiasta fet a les exposicions dels oradors en els mitings que comentem proven, abastament, l'espirit republicà i democràtic d'aquells que no han oblidat, ni oblidaran mai, els objectius patriòtics i republicans de la nostra lluita.

Per bé que Franco i el don Joan acaben entenen-se un altre cop en l'obra d'acabar d'estrèpar Espanya, és instructiu de debò aquesta polemica a la qual els lliures de Madrid i de l'Estoril els dos tristes personatges. L'un i l'altre, ens que malden per un Poder la legitimitat del qual no pot ésser més estant...

LA CINICA POLEMICA ENTRE EL PARDO I ESTORIL PER LLURS TEXTOS ELS CONEIXEREU

Per bé que Franco i el don Joan acaben entenen-se un altre cop en l'obra d'acabar d'estrèpar Espanya, és instructiu de debò aquesta polemica a la qual els lliures de Madrid i de l'Estoril els dos tristes personatges. L'un i l'altre, ens que malden per un Poder la legitimitat del qual no pot ésser més estant...

Per bé que Franco i el don Joan acaben entenen-se un altre cop en l'obra d'acabar d'estrèpar Espanya, és instructiu de debò aquesta polemica a la qual els lliures de Madrid i de l'Estoril els dos tristes personatges. L'un i l'altre, ens que malden per un Poder la legitimitat del qual no pot ésser més estant...

Per bé que Franco i el don Joan acaben entenen-se un altre cop en l'obra d'acabar d'estrèpar Espanya, és instructiu de debò aquesta polemica a la qual els lliures de Madrid i de l'Estoril els dos tristes personatges. L'un i l'altre, ens que malden per un Poder la legitimitat del qual no pot ésser més estant...

Per bé que Franco i el don Joan acaben entenen-se un altre cop en l'obra d'acabar d'estrèpar Espanya, és instructiu de debò aquesta polemica a la qual els lliures de Madrid i de l'Estoril els dos tristes personatges. L'un i l'altre, ens que malden per un Poder la legitimitat del qual no pot ésser més estant...

Els empresonats a Alcalá de Henares denuncien el terror franquista

El internats polítics a la presó d'Alcalá d'Henares, en nombre de 800, acudeixen a la consciència internacional i Govern democràtics representats a l'O. N. U. per a demanar-los, en nom dels drets humans de llibertat que tenen venim defensant contra Franco i els seus servidors falangistes des del 1936, que intervinguin per tal d'impedir l'execució de la pena de mort dictada per un Consell de guerra el 28 de febrer, contra els nostres companys de presó Antonio Anacleto Celada Garcia, per llur actuació política en la resistència interior antifranquista.

Exposen una vegada més al món enter el macabre, antijurídic espectacle que als vuit anys d'acabada la guerra civil segueix oferint-se en enjudicial els homes polítics que representen l'oposició al règim franquista i organitzen la resistència interior a la seva ferotge dictadura, per tribunals especials i sense més normes que les del Dret ordinari que, en tots els països civilitzats, garanteixen i regulen l'expressió adequada al pensament polític dels pobles, i de mara que es sotmetin els nostres actes, EXCLUSIVAMENT POLITICS, al dret penal i es refusi la jurisdicció extraordinària castrense.

Rebutgem en nom nostre i en el de milers d'espanyols que pateixen a les presons franquistes, les ciniques afirmacions de Franco i el seu servil ministre de Justícia, Fernández Cuesta, sobre les condicions de delinqüents comuns que se'ns aplica.

A la Central d'Alcalá d'Henares, no hi ha un sol detingut per delicte comú. Tots, sense excepció, ho hem estat per fets o activitats exclusivament polítiques, oposició al règim, i en totes les altres presons del país, existint molts milers de germans per semblants fets i actuacions. Les representacions diplomàtiques, periodístiques i polítiques dels països democràtics posseeixen dades sobre la veritat de la trista i excepcional situació dels republicans espanyols a l'interior.

El botxí Franco ha fet assassinar sis patriotes més

Les darreres informacions provinents de l'Espanya de Franco ens donen a conèixer la perpetració d'un nou assassinat en massa pels que oprimeixen el nostre país.

Després d'una altra paròdia de consell de guerra han estat afusellats els patriotes Pedro Sanz Prades, Nuñez (Pablo), Fernando Bueno Savaro, Angel Blázquez, Antonio Criado Cano i Anacleto Celada Garcia.

Un nou crim a afegir a la llista de crims sense fi cometes per Franco i Falange. Un nou assassinat comès per Franco a les acaballes de la seva estada al Poder.

Es un nou retruc cridant a la unitat dels democràtics i republicans per acabar amb el franquisme i per impedir que sigui burlada la voluntat nacional amb la imposició d'un nou franquisme com seria la restauració de la monarquia.

DIUMENGE 4 DE MAIG a dos quarts de deu del matí Sala de la Mutualité (Metro Maubert-Mutualité) GRAN MITING d'afirmació republicana Per la unitat de les forces republicanes i antifranquistes en l'acció decidida contra Franco: els seus agents de l'interior i exterior. Per una Espanya lliure, republicana i democràtica. Per l'aplicació de la declaració ministerial del Govern de la República Parlaran: Rafael VIDIELLA ex-conseller del Govern de la Generalitat, del Secretariat del P.S.U. de C. Santiago CARRILLO ex-ministre del Govern de la República, del Buró Polític del P.C. d'E.

El fracàs de l'ofensiva feixista contra els patriotes grecs

Segons totes les informacions, l'anomenada ofensiva de primavera que el Govern monàrquico-feixista de Grècia va emprendre contra l'exèrcit democràtic i els patriotes del seu país ha fracassat. Les raons que donen els comunicats de guerra del general en cap de l'exèrcit del rei Pau a recordar com una altra gota d'aigua, els comunicats de l'exèrcit hitleria, quan va sofrir les primeres derrotes que al front de Stalingrad.

Soldat de l'heroic Exèrcit democràtic grec, comandat pel general Markos.

MES UNITAT QUE MAI enfront del xantatge don Joan-Franco

Aquests darrers dies, a Estoril, el pretendent Joan ha celebrat una conferència de premsa en el curs de la qual ha precisat la seva opinió sobre el problema espanyol d'una manera que confirma el xantatge existent en relació a les converses monàrquico-franquistes. Sam Pope Brewer, corresponent del 'New York Times' a Portugal, ha fet públics els diferents aspectes tractats pel pretendent i que avui ens limitarem a comentar objectivament, però, d'una manera breu.

En el manifest publicat els primers dies d'aquest mes a Estoril, el pretendent deia que estava disposat a facilitar tot allò que permetés assegurar la normal i incondicional transmissió de poders. Ara el to ha canviat. Ja no es tracta d'«intransigència», ni d'«incondicional», sinó de «editar amb Franco una transfecció de poder».

«Don Joan — diu el corresponent nord americà — va dir que creia que la influència de l'Exèrcit, que sempre ha estat decisiva en la política espanyola, tindria un gran paper per a convèncer el generalíssim Franco que ha arribat el moment de retirar-se». «Jo no tinc cap qüestió personal amb el general Franco — va afegir el pretendent — i crec que en cert sentit ha prestat un gran servei a Espanya».

En canvi, en el manifest del 1945, el Borbó, després de declarar que «la política exterior seguida pel règim de Franco comprometia l'esdevenidor de la nació», va recordar a tots

L'ACTE D'ELS UGETISTES CATALANS A MONTPELLIER

La nostra força...

Les activitats del Partit SOBRE EL TREBALL DE MASSES

II ALLEM, per començar, dels Casals de Catalunya. Aquests són centres en els quals conviuen i discuteixen múltiples problemes un gran nombre de catalans...

ces i espanyoles. Tots coneixem quina ha estat llur activitat: celebració de mitjans, tameses de carnes a l'ONU, a l'evanescent democràtic, etc. tot el qual demostra tot el que es pot fer a aquests Comitès...

El Secretariat de la U. G. T. de Catalunya, seguint el pla de reunions que s'ha tractat de convocar a Montpeller, el passat diumenge 29 de febrer...

Intervenció d'Agustí Cid Després de saludar els ugetistes, el company Cid va explicar els motius pels quals la U. G. T. de Catalunya...

Intervenció de Josep Moix El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

De 40.000 afiliats amb que compta l'Organització en 1934, va passar en el III Congrés de l'any 1937, a 540.000. La U. G. T. té una organització de 29 Federacions d'Indústria, 38 Comitès comarcals...

El company Cid va explicar els motius pels quals la U. G. T. de Catalunya zava aquestes reunions d'informació...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

rament de les condicions de vida dels treballadors, però, és indispensable, que tenen, alhora, un contingut polític contra el règim.

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

la vida, de la manca d'articles de primera necessitat; llegí estadístiques referents als preus oficials i als preus del mercat negre; demostrà el descens extraordinari de la producció i de les fonts de riquesa i com la manca de productes encreix les subsistències...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

semblants a les que hem reproduït anteriorment. Les unes i les altres responen a l'estat d'esperança del poble o, el que és el mateix, a la confiança en el poble. És l'estat d'esperança que comença a manifestar-se en les solucions i gudes o pastades a les concelidors estrangers.

Enguany en aquesta línia d'acció tenim tota mena de solucions. És política d'unitat obrera, és sabonosa i antifranquista, és política antimonàrquica, és política democràtica i revolucionària...

Es per aquest motiu que, avui, en altres situacions, es palesa l'encís i l'alegria dels catalans...

El company Cid va explicar els motius pels quals la U. G. T. de Catalunya zava aquestes reunions d'informació...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

El company Moix advertí, en primer terme, que aquest acte de organització del treball no és un acte d'organització...

Els pagesos mexicans contra el franquisme

Fà poc temps, a La Laguna (Mèxic), tingué lloc un Congrés Agrari en el qual varen estar representats 25.000 pagesos. No coneixem en tot el seu detall, els problemes que foren posats a la discussió, però sí que podem dir que el Congrés va obrir un nou camí de treball i d'esperança per a millorar les condicions de vida de la família pagesa.

El Congrés aprecià el valor de la unitat dels pagesos, sense la qual no haurien pogut assolir les millores observades en aquests darrers anys, i ens fems, fou considerada com una de les armes més bones per a consolidar els avenços d'ordre progressiu que s'han registrat en el camp meixicà durant els darrers temps de la seva història.

El Congrés aprecià el valor de la unitat dels pagesos, sense la qual no haurien pogut assolir les millores observades en aquests darrers anys, i ens fems, fou considerada com una de les armes més bones per a consolidar els avenços d'ordre progressiu que s'han registrat en el camp meixicà durant els darrers temps de la seva història.

El Congrés aprecià el valor de la unitat dels pagesos, sense la qual no haurien pogut assolir les millores observades en aquests darrers anys, i ens fems, fou considerada com una de les armes més bones per a consolidar els avenços d'ordre progressiu que s'han registrat en el camp meixicà durant els darrers temps de la seva història.

MÉS UNITAT QUE MAL...

mat de Londres a Estoril, via París i Madrid? Les declaracions fetes pel pretendent demostren que la pretesa «intervenció» de Don Joan-Franco és una pura comèdia. Que Don Joan-Franco cerca presentar-se com un «antifranquista» — amb això pensa recollir la simpatia popular — i en realitat no és més que un còmplice de tota una política de xantatge encaiminada a salvar el màxim de les essències feixistes del règim actual. Que Don Joan, amb les seves manobres, tracta de guanyar-se la complicitat de certs elements que es diuen republicans i creats a un sistema polític que seria la continuació, amb altres formes, del règim franco-falangista.

Reflexions pageses...

Ve de la pàg. 1 de l'exèrcit i de la diplomàcia en la tasca de reconstruir l'espectador del nostre poble i de salvaguardar la independència nacional, política i econòmica del nostre país.

Avis als corresponents i subscriptors de LLUITA

El nostre poble no s'avenen a capítols de renúncia davant l'enemic. Són ben pròpia i aliena experiència d'avui i de sempre, que la capitulació i la rendició costen més cares que la lluita conseqüent fins a la victòria. Tanmateix, són aquestes les reflexions que ens invita a fer aquest 14 d'abril del 1947.

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ A 'LLUITA'

NOM I COGNOMS: CARRER: LOCALITAT: DEPARTAMENT: Import d'una subscripció per a tres mesos, 60 francs. Les persones que vulguin subscriure-hi hauran d'omplir el butlletí adjunt i enviar-lo a l'Administració, i l'import de la subscripció, al nostre compte corrent postal.

La cinica polèmica...

«Los reyes no se hacen sino que nacen». «Los reyes no se hacen sino que nacen», negació de tot principi electiu, democràtic, declaració que no es vol tenir en compte la voluntat popular per a restaurar la monarquia. I quina monarquia? La monarquia que, per no anar més lluny dels inicis del règim constitucional, arrenca d'aquell Ferran VII, el príncep maroc del qual, la bagassa Maria Luïsa, va escopir-li a la cara, el 5 de maig del 1808 a Baiona i davant el seu marit, que era un bord, que no era fill de Carles IV.

Josep Fontbernat

El mestre Josep Fontbernat, diputat al Parlament de Catalunya i republicà de la bona collita, soldat amb l'heu trobat decidit a lluitar per Catalunya i a la República com l'heu vist exaltant els seus cors i els seus cantaires, una mica pertos on hi ha catalans.

Gran festival de la Joventut

Organitzat per la Federació de Joventuts Socialistes Unificades d'Espanya. Dimecres, 2 de maig a dos quarts de nou del vespre SALA DE LA MUTUALITAT (Metro: Jussieu i Mutualité)

Federació Nacional d'Hoteleria (U. G. T.)

D'acord amb la Comissió Executiva de la Unió de metal·lurgistes i obrers amb els companys Manríquez i Aran, membre del Comitè Nacional d'Hoteleria, el primer i del Comitè Executiu de la F. O. S. I. G. de Catalunya, el segon, convoquem a una reunió d'informació i d'opinió a l'Hoteleria, U.G.T., que residiscin als Departaments del Seine i Seine-et-Oise.

Entorn del pacte dels Quatre

En una de les darreres sessions de la Conferència de Moscou el representant nord-americà Marshall va proposar, als altres ministres d'Afers Exteriors, un projecte de tractat sobre la desmilitarització d'Europa...

La Unió Soviètica, que s'ha esforçat per a mantenir la unitat continental, ha acceptat amb els altres països, el pacte de desmilitarització d'Europa...

La U. R. S. S., però, no està per bé que marxi a les palpenes dels agents soviètics, conscients de les seves responsabilitats davant els pobles de la Unió i davant la Història...

La U. R. S. S., en analitzar els diferents aspectes i problemes de la situació internacional, per cert, foren conscients de que els seus interessos i els de la Unió no són els mateixos...

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

XIFRES BEN ELOQUENTS

Els agents de l'antisovietisme podrien meditar-les

En el moment en que el problema de les reparacions figura a l'ordre del dia de la Conferència de Moscou i que les demandes soviètiques troben l'oposició de les delegacions britànica i nord-americana, seria bo de recordar les xifres de les pèrdues que la U. R. S. S. ha tingut en el curs de la guerra...

La guerra contra l'Alemanya i el Japó ha costat a la U. R. S. S. 37 mil milions de dòlars. 128 mil milions de dòlars. Les desistacions i pilatges de l'ocupació. Total: 485 mil milions de dòlars.

La qual cosa equival a: 7 vegades el pressupost de despeses dels Estats Units, el 1946. 3 vegades la renda anual nacional dels Estats Units.

38 milions de persones resideixen abans de la guerra en territori soviètic ocupat. 1.710 ciutats i 70.000 pobles han estat destruïts o incendiats. 6 milions d'edificis destruïts.

25 milions de persones sense casa. 65.000 quilòmetres de vies fèrries destruïdes. 31.850 empreses industrials saquejades per l'ocupant, i en les quals treballaven 4 milions d'obrers.

17 milions de morts en combat o assassinats. O sigui: Més de la meitat dels habitants de la Gran Bretanya. O sigui: Dues vegades més que les de la Gran Bretanya, que en tenia 35.000 quilòmetres abans de la guerra. O sigui: La meitat de la quantitat d'obrers empleats en la indústria de transformació dels Estats Units. O sigui: Les dues cinquantès parts de la població britànica.

"No cessarem la lluita mentre subsisteixi el règim feixista de Franco" - prometen els ex presoners polítics

Del 29 de març al 5 d'abril, es va celebrar a París el Congrés Internacional de la Federació Internacional d'ex-presoners polítics. Van assistir-hi delegacions d'Albània, Rússia Blanca, Bèlgica, Bulgària, Dinamarca, Espanya, Unió Soviètica, Ucraïna i Iugoslàvia.

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

En aquest Congrés ha estat aprovada, per unanimitat, la següent resolució sobre Espanya: «Els representants dels presoners de guerra, reunits en el Congrés Internacional celebrat a París del 29 de març al 5 d'abril...»

Els objectius "estratègics" de Truman

AROLD LASKI, ex secretari del Labor Party britànic, en l'últim dels discursos del 12 de març del President Truman el qualificava d'«amenaça contra la pau, la més greu que s'havia conegut després de l'arribada de Hitler al Poder.»

No exagerava Laski en les seves apreciacions, com tampoc no hauria exagerat Henry Wallace si tots els homes progressistes que han vist, en el discurs reaccionari i provocador de Truman, una seriosa amenaça per a la pau i la llibertat dels pobles.

Per a comprendre-ho només cal tenir compte de les manifestacions dels cercles reaccionaris de cada país. Només cal observar el règim reaccionari-feixista de Maximó Tsalardis heu desfermat una violència ofensiva encaminada a desfer la resistència popular, a llinyar Grècia lligada de pens i mans a la vocació imperialista.

Truman, en el seu discurs del mes de març, ha citat tots les forces reaccionàries, tots els residus nazi-feixistes que han escapat, malauradament, a la justícia dels pobles lliures, al reagrupament antidemocràtic, anticomunista, antisoviètic.

Les idees reaccionàries i provocadores de Truman han trobat, de pressa, un bon acolliment entre tots aquells que mantenen l'esperança en el retorn d'un sistema polític que els pobles lliures i aquells que han conegut la llibertat i avui estan oprimits detesten. Ha trobat bon acolliment entre tots els aventurers de la política, entre els ambiciosos àvids de poder personal, enemics del progrés i de la democràcia, botiflers provocadors, els quals compten trobar el suport atòmic en la realització de flurs plans bèl·lics, reaccionaris, antidemocràtics.

Ha trobat bon acolliment a l'Espanya franquista, en la qual els periòdics falangistes pidolen els dòlars de la traïció en assegurar a Truman que els franco-falangistes han estat sempre més anticomunistes que els governants grecs o turcs.

Que cerquem, en realitat, els dirigents actuals dels Estats Units amb llur política de xantatge, de provocació, antidemocràtica, anticomunista i antisoviètica?

S'aprovaren per unanimitat resolucions de Walter Lippmann, el periodista nord-americà ben conegut per les seves opinions ultrareaccionàries i que accepta la política de Truman, explica en un article, que reproduïm Le Figaro de París, allò que volen els monopolistes dels Estats Units d'Amèrica.

«Cal intervenir a Grècia i a Turquia, — escriu Lippmann — perquè aquesta regió, més que cap altra en el món, ocupa una posició estratègica que permet a la potència militar americana fer fracassar l'expansió de la potència militar soviètica i prossequir més avall.»

«No hauríem estat obligats a parlar de democràcia» quan és ben evident que el govern grec actual és un exemple i que el país de Turquia té un govern respectable, no és pas certament una democràcia. No hauríem estat obligats a pretendre que no es tractava d'una intervenció, quan de fet tenim la intenció de controlar el govern grec.»

La confessió de Walter Lippmann posa en evidència la hipòcrisia de Truman al qual, en adreçar-se a les dues Càmbrs nord-americanes, va invocar tota una sèrie d'arguments plorables en dir que «Grècia no és un país ric, que la manca de recursos naturals suficients ha obligat sempre el poble grec a treballar

en condicions molt dures, etc., etc., per tal d'aconseguir uns crèdits que li permetessin realitzar la política dictada pels monopolistes dels Estats Units.

Els dirigents nord-americans, al servei dels grans monopolis industrials i financers lliures, concepció del món i de la democràcia. Concepció del món basada en el control absolut de totes les riqueses i posicions estratègiques que són una garantia per a desplaçar-se a les zones d'influència fixades en els plans expansionistes. Concepció de la democràcia basada en la submissió dels règims polítics de cada país a les exigències i interessos dels cercles imperialistes.

Nos és cap azar que aquesta política de colonització és produïda i precisada, quan els Estats Units estan abocats a una crisi econòmica de la qual descreixen mil empleats dels telèfons, la producció de 90 dels minaires per aprofitament de les males condicions de treball, l'amenaça de vagabundatge de 800.000 treballadors de la indústria metal·lúrgica de Pittsburgh, els quals demanen els renovats contractes col·lectius, la baixa registrada, aquests darrers dies, a la Banca, etc.

Enfront d'aquestes dificultats econòmiques els monopolistes cerquen l'expansió per obtenir una política de força, provocadora, per tal de justificar el manteniment d'una indústria de guerra que el capitalisme ha estat incapaç de transformar en indústria de pau, al servei del poble, al servei dels pobles que han estat destruïts per la guerra i per l'ocupació nazi-feixista.

La política d'expansió nord-americana s'estén avui, de l'Extrem Orient als ports de petroli d'Iran, de l'Àrtic als Dardanel·ls passant per les muntanyes i les ciutats de la Grècia mürta. A poc a poc, els monopolistes dels Estats Units volen reconstituïr el cercle antic-democràtic, antisoviètic que s'estavellava, com tots els precedents, davant la força de la pau i del progrés.

Als Estats Units creix la política d'oposició a Truman i companyia. És inútil que el governador Dewis hagi dissolt el Partit Comunista a l'Estat de Nova York. L'any 1939 la força més conseqüent i combativa de la democràcia a tots els països fou dissolta pels agents de Hitler, per les «cinquenes columnes» que preparaven la traïció contra llurs pobles, contra la pau, contra la democràcia.

A desgrat d'aquella violenta persecució dels milions d'empresonats i d'assassinats, les forces democràtiques van triomfar, els Partits Comunistes s'han desenvolupat a un ritme creixent.

Truman i tots els monopolistes nord-americans no podran deturar l'avanç de les forces progressives, els afanyes de llibertat els pobles malgrat les bombes atòmiques, les caixes de dòlars al servei de la traïció i la democràcia emade in U.S.A.» que assassina els ciutadans negres i fa exterminar els patriotes grecs.

Els pobles — el nord-americà també — volen la pau. No volen revivir els horrors d'una tercera guerra que seria molt més sangant que totes les precedents.

Els pobles volen marxar per camins democràtics. Volen que els sigui respectat llur dret a ésser lliures, a escollir el règim polític que més els plagi.

La següent aquesta ferma voluntat de pau i de democràcia que triomfarà per damunt de tots els obstacles. Ho vulguin o no Truman i els seus amos, ho vulguin o no tots aquells que malden, amb la provocació i el xantatge, per a salvar-se, en tant que classe decadent, de llur inevitable desaparició.

Arreu del món, el 14 d'abril fou una jornada de solidaritat envers la lluita republicana del nostre poble

EL diumenge dia 13, com en anys anteriors, es va celebrar a la Polar una gran festa de confraternització republicana.

ITALIA Amb motiu del 14 d'abril totes les organitzacions de la joventut van signar un manifest en el qual, després de recordar la data de la proclamació de la República espanyola i de manifestar l'amistat del poble democràtic d'Itàlia amb l'Espanya republicana, es fa una crida a l'organització per ajudar els antifascistes espanyols que lluiten contra el terror franquista.

SUISSA En una reunió celebrada per l'Associació d'Amics de l'Espanya Republicana de Ginebra, amb motiu del 14 d'abril va acordar-se reforçar per tots els mitjans la solidaritat activa a favor de la causa republicana defensada pels pobles hispànics, ensant que protestar davant la Legació Espanyola a Berna contra el terror del règim de Franco.

Armand Willis, director dels serveis d'informació americans a Moscou acaba de dir: «Es creu-se una reputació d'èxits dels russos que els membres de l'Amibazada americana cerquen fer-se una carrera.»

«Es impossible d'estar més de cinc minuts a l'Amibazada sense sentir algunes mentides o algunes calúmnies en relació als russos.»

La Rochelle

Els obrers portuaris de La Rochelle van aprovar, en el curs d'una reunió, la resolució següent: «El Sindicat dels dockers reunit en Assemblea general amb l'assistència de 500 obrers dels ports de La Pollice (La Rochelle), protesta enèrgicament contra la tirania de Franco i el seu règim terrorista.

Condemna solemnement per P. O. N. U., Franco ha d'ésser forçat del Poder i castigat tal com ho demana la F. S. M.

La classe obrera internacional ha de fer tot el que calgui per tal de destruir per a sempre més, el darrer bastió del feixisme i de la barbàrie hitleriana.

El Sindicat dels dockers promet ajudar a manera activa el nostre companyons obrers republicans espanyols.

Pel consell sindical, El secretari general, PORCHERON.

CUBA El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

El dissabte 12 d'abril es va celebrar un gran acte a la Casa de la Cultura de l'Havana per commemorar el XVII aniversari de la proclamació de la República espanyola.

per part dels Estats Units, repetits intents de pressionar els polonesos a base d'utilitzar el diner com a arma. D'exemples semblants podríem aportar-ne tants com es vulgués.

UTRA La pressió econòmica, els elements reaccionaris dels Estats Units pressió constantment en joc la pressió política i l'amenaça militar contra els països de la nova democràcia, pressió anomenada en la premsa nord-americana política d'«garrotada seca».

Una semblant política ha trobat la seva expressió en la tramada d'esquadres nord-americanes a algunes de l'Orient europeu, en el brandar d'armes davant les portes de Iugoslàvia i en altres manifestacions de política enemicista respecte els esmentats països. Un altre exemple no menys convincent són les al·lusions de personalitats oficials nord-americanes que estan disposades a traficar amb les presones fronteres occidentals de Polònia, per tal de «valent-se d'aquests països» posar-se d'acord amb els elements que a Alemanya cerquen la revenja.

Però si el senyor Byrnes —aleshores secretari d'Estat— només tractava d'evitar amb aquestes al·lusions els demòcrates polonesos la tardor del 1946, pot que setmanes després la diplomàcia nord-americana, presidint de tota mena de disresfes, es va llançar a la defensa i a la protecció oberta dels reaccionaris de Polònia, el caplegat dels quals és Mikolajczyk. Es sabiu que, en vigílies de les eleccions al «Seim» polonès, el Govern nord-americà va fer una gestió diplomàtica directa encaminada a acusar al Govern democràtic de Polònia d'«haver violat els principis democràtics en els preparatius de la consulta electoral». Fou aquest un clar intent de llançar un cinturó salvavida a Mikolajczyk i als seus amics i, de pas-

sa, embrutar el prestigi del Govern polonès.

Les eleccions al «Seim» legislatiu de Polònia han demostrat a més no poder, però, que els cercles nord-americans recolzen un nucli insignificant de reaccionaris polonesos, avarits per llur propi poble.

La política nord-americana recolta de la mateixa manera, vellament o obertament, totes les forces reaccionàries de la resta dels països d'Europa oriental. A diferència només un exemple: durant la visita de la causa contra uns sabotejadors a Albània, l'acusat Xarra va declarar que, al propi temps que mantenia un estret contacte amb Harry Fultz, un dels caps de la missió nord-americana a Albània, Xarra va invocar uns paraules de Fultz segons les quals les provocacions dels reaccionaris grecs a la frontera albanesa tenien per objectiu de fer esclatar una guerra entre ambdós països, la qual cosa permetria a la Gran Bretanya i als Estats Units de desmembrar tropes a Albània i als Balcanes.

La creixent atenció de determinats cercles dels Estats Units pel règim monàrquico-feixista de Grècia, és una prova que les forces de la reacció anglo-nord-americana volen fer de Grècia una base política-militar als Balcanes per tal de poder lluitar des d'allà contra els pobles democràtics d'aquella part d'Europa.

Els pobles alliberats de l'Europa oriental i sudoriental que han pres el Poder en llurs mans i que durant la guerra van acumular una rica experiència política, marxant en forma inextinguible, amb l'ajut de la poderosa Unió Soviètica i de tots els pobles lliures, se guyen pel camí de la veritable democràcia, la llibertat i la independència.

El fracàs de l'ofensiva feixista

Ve de la pàg. 1

que els elements atmosfèrics els van en contra, a l'extrem que la neu, el fred i la pluja han paralitzat llurs operacions i interromput tots els serveis del front.

Mentre l'ofensiva de primavera ha acabat amb les «prudents» declaracions de Venizelos, ministre de Marina; de Canelopoulos, ministre de l'Aire i de Snackenberg, agregat naval americà, de retorn a Atenes procedent del front d'operacions, i segons les quals «la tasca de l'exèrcit serà molt difícil», els patriotes i l'Exèrcit democràtic grec han alliberat de tropes mercenàries extenses zones de territori a Macedònia, a Tesàlia i al Peloponès. Han ocupat les importants ciutats d'Argemios i de Rendafios, completant així l'alliberament de la província de Vaino. A més, els patriotes grecs amenacen les ciutats de Patitior i de Siatista, on les posicions dels feixistes esdevenen cada dia més precàries.

Aquestes operacions han costat a l'exèrcit del rei Pan de Grècia, 4300 morts i 700 actes de sabotatge, mentre que l'Exèrcit democràtic només ha sofert 800 baixes.

Es, evidentment, més assenyat de cercar les raons del fracàs de l'ofensiva monàrquico-feixista grega de primavera, no pas en la neu, el fred a la pluja, sinó en l'heroisme dels soldats de l'Exèrcit democràtic, dels patriotes i del poble grecs.

Els millors aliats de les forces democràtiques són llur política popular i nacional. Territori que alliberen, hi són posades en funcions totes les institucions democràtiques, entorn de les quals reuneixen tot el poble, on pot comprovar el mentidera que és la propaganda feixista de Grècia i de la reacció imperialista estrangera.

A Grècia, com a tots els pobles de l'Europa alliberada, com a la terra soviètica contra la invasió hitleriana, es va demostrar i es demostra com és de més fort i fins invencible, el coratge nacional i popular, en defensa de la independència pàtria, que la neu i el fred, que les forces de la reacció i mercenàries, que els exèrcits estrangers d'ocupació, que l'ajut intervencionista econòmic, polític i militar de potències imperialistes col·lectores de Euros.

Una expedició geològica ha sortit cap a Krivoi Rog per a portar-hi a cap noves prospeccions, així com han estat començades d'altres prospeccions que permeten de trobar matèries primeres per als materials de construcció, adobs minerals per a l'agricultura, com potasses, fosforites, etc.

Els ocupants feixistes havien destruït gairebé tots els serveis comuns i la indústria de Kitzinev, capital de Moldàvia. Amb tot, estan extraordinàriament

avançades les obres de reconstrucció de la ciutat, començades gairebé el mateix dia de l'alliberament.

Aquest any hi serà construïda una central elèctrica; serà prolongada la xarxa de canalització d'aigües; hi haurà línies d'autobusos amb «trolley» desenes de centenars de cases i edificis públics seran

EL REGIM FRANQUISTA protector dels monopolis

De vegades, amb un botó n'hi ha prou per mostrar el règim nazi-feixista de Franco ens dona cada dia la mostra i el botó.

Un d'aquests botons és el cas del qual ens assabenta el diari falangista «Arribas» quan ens parla d'aquesta casa de nou pisos del passeig de Maria Cristina...

«por lo visto el propietario de la finca «diuen», que vive y actúa por cuenta propia, sin tener que prestar obediencia alguna a ninguna ley de las decretadas en la materia, nos elevó la renta a su capricho, que, naturalmente, la mayoría de los vecinos nos negamos a pagar».

El que passa en aquesta casa de Madrid, com en altres de diferents llocs d'Espanya, té una explicació i és que aquests propietaris i constructors d'obres només segueixen la finalitat d'enriquir-se per tant se val els mitjans. D'aquí ve que les cases que construeixen no s'aguantin.

Vatem, doncs, i el mateix diari ens informa, que es tracta de portar a terme la fusió de les empreses immobiliàries més importants ajudades i sostingudes pel règim. Ben segur, que les manobres per a desallotjar els veïns de les cases entra també en el pla d'una ampliació d'aquests monopolis, fins en les cases que ja estan construïdes.

Per a donar-se compte de fins on arriba la moralitat, d'aquests jeraques falangistes, heus ací algunes de les explicacions que donen:

«Y de la mano de estas crisis selectivas llega el predominio de las Empresas bien fundadas y el eclipse, con daño o sin él, de las Empresas financieramente peor dotadas».

Tots els règims despòtics empenen el mateix procediment del que ells anomenen «crisis selectivas» per amagar les conseqüències de llur política reaccionària i monopolista. La creació d'aquestes empreses, que ells diuen que «són empreses financierament més dotades».

«Es un sistema que els falangistes volen imposar d'absorbir i de estandaritzar per a manipular a llur caprici tota la construcció».

El règim franquista, com tot règim emanat del capital monopolista, tendeix a posar tots els mitjans de producció i totes les riqueses del nostre poble en mans de la trepa capitalista més reaccionària i més adicta al règim per a garantir la seva pròpia existència.

«L'existència d'aquests monopolis no són tan sols la ruïna dels petits industrials, sinó que són la misèria per a tot el poble i fonamentalment per a la classe obrera, que l'obliga a viure amb uns jornals de fam i de misèria».

«La ley de la selva se impone y las inmobiliarias fuertes comienzan a comerse a las inmobiliarias débiles. Estos días se habla de que grandes absorciones se preparan en este terreno, dando lugar a empresas más manejables y de más rendimiento para la humanidad».

La raó del més fort és la que vol aplicar el franquisme, però sobretot quan es tracta de manipulacions d'aquesta mena per a repartir-se entre una quantia de riqueses del nostre poble.

El nostre poble ha de lluitar, doncs, contra el règim franquista protector d'aquests monopolis que són un escarni per a tot poble.

«Los obreros han de lluitar contra aquestes empreses protegides pel franquisme. Els Sindicats clandestins de la U.G.T. i de la C.N.T. han de estar a l'aguait i posar en evidència la finalitat d'aquests grups monopolistes. Han de sabotejar aquestes empreses i impedir que aquestes jeraques continuïn manipulant contra els interessos del poble i de la classe obrera».

«Lluitar per un salari que estigui d'acord amb les necessitats més elementals, contra els salaris de fam imposats per aquests monopolis nous de trínca que el franquisme protegeix i imposa al nostre poble».

«Franco té ja més medalles que Goering».

«Curioso Medallas», a sigui el botó major del «regne», Francisco Franco i Bahamonde, a més de fer-se cridar tres vegades cada cop que es presenta davant dels seus camisablaus, és l'home més condecorat del món. En això ha deixat minúscul el mastodontic Hermann Goering, el qual no tenia prou amplada de pit per a encabir-hi tota la medallera amb la qual l'havia premiat Hitler.

«Franco necessita fins i tot l'esquena per a enganyar-s'hi una part de les medalles, creus i palmes que s'ha fet regular per la banda de lladres i d'assassins que l'han seguit i el segueixen en el camí de sembrar Espanya de cementiris, de presons, de casernes i d'esglésies que li continen els te-diums de la croada dita «nacional».

«I per si no en tenia prou amb les que ja té, «Arribas», el diari més falangista de tots els diaris falangistes que es fan i es desfan, ens acaba de mostrar un gravat en el qual l'alcade botifler de Manresa, el falangista Prunés—un hereu directe d'aquell «Cargols del temps de Ferran VII que havia assolat la comarca de Bages», figura penjant al pit de «Currito Medallera» la darrera condecoració que ha tingut fins ara: la medalla d'or de la ciutat del Cardener.

«Per què la hi han donada no se sap ben bé, encara que jothom suposa que és per haver fet bombardejar Manresa tant com a poder durant una guerra en la qual els manresans no van pas ésser els darrers a cuitar a armar-se i baixar al carrer per a tallar el pas als assassins que encara avui no fan altra cosa que devastar, espolar i matar el país».

«Es per això que Franco no s'ha atrevit a anar a Manresa a què li pengessin la darrera medalla, sinó que ha estat l'alcade botifler que ha anat a Madrid, no fos cas que un ministre de Sària li engés un cartutxo de dinamita a l'esquena».

FRANCO TÉ JA MÉS MEDALLAS QUE GOERING

«Curioso Medallas», a sigui el botó major del «regne», Francisco Franco i Bahamonde, a més de fer-se cridar tres vegades cada cop que es presenta davant dels seus camisablaus, és l'home més condecorat del món. En això ha deixat minúscul el mastodontic Hermann Goering, el qual no tenia prou amplada de pit per a encabir-hi tota la medallera amb la qual l'havia premiat Hitler.

«Franco necessita fins i tot l'esquena per a enganyar-s'hi una part de les medalles, creus i palmes que s'ha fet regular per la banda de lladres i d'assassins que l'han seguit i el segueixen en el camí de sembrar Espanya de cementiris, de presons, de casernes i d'esglésies que li continen els te-diums de la croada dita «nacional».

«I per si no en tenia prou amb les que ja té, «Arribas», el diari més falangista de tots els diaris falangistes que es fan i es desfan, ens acaba de mostrar un gravat en el qual l'alcade botifler de Manresa, el falangista Prunés—un hereu directe d'aquell «Cargols del temps de Ferran VII que havia assolat la comarca de Bages», figura penjant al pit de «Currito Medallera» la darrera condecoració que ha tingut fins ara: la medalla d'or de la ciutat del Cardener.

«Per què la hi han donada no se sap ben bé, encara que jothom suposa que és per haver fet bombardejar Manresa tant com a poder durant una guerra en la qual els manresans no van pas ésser els darrers a cuitar a armar-se i baixar al carrer per a tallar el pas als assassins que encara avui no fan altra cosa que devastar, espolar i matar el país».

«Es per això que Franco no s'ha atrevit a anar a Manresa a què li pengessin la darrera medalla, sinó que ha estat l'alcade botifler que ha anat a Madrid, no fos cas que un ministre de Sària li engés un cartutxo de dinamita a l'esquena».

«L'existència d'aquests monopolis no són tan sols la ruïna dels petits industrials, sinó que són la misèria per a tot el poble i fonamentalment per a la classe obrera, que l'obliga a viure amb uns jornals de fam i de misèria».

«La ley de la selva se impone y las inmobiliarias fuertes comienzan a comerse a las inmobiliarias débiles. Estos días se habla de que grandes absorciones se preparan en este terreno, dando lugar a empresas más manejables y de más rendimiento para la humanidad».

La raó del més fort és la que vol aplicar el franquisme, però sobretot quan es tracta de manipulacions d'aquesta mena per a repartir-se entre una quantia de riqueses del nostre poble.

El nostre poble ha de lluitar, doncs, contra el règim franquista protector d'aquests monopolis que són un escarni per a tot poble.

«Los obreros han de lluitar contra aquestes empreses protegides pel franquisme. Els Sindicats clandestins de la U.G.T. i de la C.N.T. han de estar a l'aguait i posar en evidència la finalitat d'aquests grups monopolistes. Han de sabotejar aquestes empreses i impedir que aquestes jeraques continuïn manipulant contra els interessos del poble i de la classe obrera».

«Lluitar per un salari que estigui d'acord amb les necessitats més elementals, contra els salaris de fam imposats per aquests monopolis nous de trínca que el franquisme protegeix i imposa al nostre poble».

«Franco té ja més medalles que Goering».

«Curioso Medallas», a sigui el botó major del «regne», Francisco Franco i Bahamonde, a més de fer-se cridar tres vegades cada cop que es presenta davant dels seus camisablaus, és l'home més condecorat del món. En això ha deixat minúscul el mastodontic Hermann Goering, el qual no tenia prou amplada de pit per a encabir-hi tota la medallera amb la qual l'havia premiat Hitler.

«Franco necessita fins i tot l'esquena per a enganyar-s'hi una part de les medalles, creus i palmes que s'ha fet regular per la banda de lladres i d'assassins que l'han seguit i el segueixen en el camí de sembrar Espanya de cementiris, de presons, de casernes i d'esglésies que li continen els te-diums de la croada dita «nacional».

«I per si no en tenia prou amb les que ja té, «Arribas», el diari més falangista de tots els diaris falangistes que es fan i es desfan, ens acaba de mostrar un gravat en el qual l'alcade botifler de Manresa, el falangista Prunés—un hereu directe d'aquell «Cargols del temps de Ferran VII que havia assolat la comarca de Bages», figura penjant al pit de «Currito Medallera» la darrera condecoració que ha tingut fins ara: la medalla d'or de la ciutat del Cardener.

«Per què la hi han donada no se sap ben bé, encara que jothom suposa que és per haver fet bombardejar Manresa tant com a poder durant una guerra en la qual els manresans no van pas ésser els darrers a cuitar a armar-se i baixar al carrer per a tallar el pas als assassins que encara avui no fan altra cosa que devastar, espolar i matar el país».

«Es per això que Franco no s'ha atrevit a anar a Manresa a què li pengessin la darrera medalla, sinó que ha estat l'alcade botifler que ha anat a Madrid, no fos cas que un ministre de Sària li engés un cartutxo de dinamita a l'esquena».

«L'existència d'aquests monopolis no són tan sols la ruïna dels petits industrials, sinó que són la misèria per a tot el poble i fonamentalment per a la classe obrera, que l'obliga a viure amb uns jornals de fam i de misèria».

La darrera maniobra de Franco

A l'Estat «catòlico-social-falangista» de Franco prossegueixen les detencions i assassinats de patriotes

PAJARES

El cap de policia d'Oviedo va publicar el 8 d'abril un comunicat en el qual diu que la guàrdia civil va «sorprendre» al port de Pajares uns «sabotejadors» que volien posar uns petards a la via del tren i en va matar dos.

TEROL

La guàrdia civil va localitzar fa uns dies el lloc on estava concentrat un grup de guerrillers de la província de Terol. Mobilitzant grans forces, la guàrdia civil va aconseguir encerrar i assaltar el lloc on es trobaven els guerrillers i n'assassinà nou.

BILBAO

Vaga de braços caiguts a la Constructora Naval

El 24 de març, 300 obrers de la Constructora Naval, de Bilbao, van declarar la vaga de braços caiguts en protesta contra una sanció aplicada per un enginyer de la fàbrica contra un obrer.

BARCELONA

Bombes a la Universitat, a un catu falangista i a la Comissaria de Policia

El dilluns dia 7 d'abril a Barcelona van fer explosió dues bombes sense que es causessin víctimes. La primera va fer explosió en una pastisseria de luxe situada a la cruïlla de l'Avinguda del 14 d'abril i el carrer de Muntaner.

«Per tractar-se d'una indústria militaritzada, van intervenir per a sufocar aquest moviment el comandant de Marina i forces militars. Malgrat les coaccions i els maltractes, els treballadors van continuar en llur ferma actitud».

ELS LLADRUCS DE LA FALANGE

A les pesades definicions del moviment salvador amb les quals la premsa i el radió falangistes havien martiritjat el pobre lector i el radioient espanyol durant anys, han seguit ara les enfilades d'insults que la Falange dedica a tots aquells que no estan conformes amb ella.

«Expòsitos», «asistentes», «opbre huerfano», «ebastados» són floretes que «Arribas» dedicava no fa gaire a Jean Bossu, perquè no li agraden les opinions d'aquest periodista francès sense que li refutés cap dels seus arguments.

En aquest aspecte és instructiu de veure on la dut el mal de fetge, sobre tot quan es tracta d'impugnar els responsables estrangers i desfer els arguments d'aquells que visiten l'Espanya franquista sense que la Falange els pagui el viatge o l'estada. Quin desveall d'adjectiu de bon gust, de mots espirituals, de paraules de noi ben criat i de casa bona!

«Tan amables com són amb els nazis, els del «Pensamiento Navarro» acaben de dir «embarcades» i «embarcades» a un corresponent francès que no trobava prou maca l'Espanya de Franco, sense, però, que ens demostrés el diari de Pamplona que el periodista francès no té raó. Com no ens ho demostra tampoc per què és un esportubados i una pila de còses més».

«Ben segur que el diccionari de la llengua de la gardunya, dels prostíbuls i de la legió estrangera no en té tanta de tan «fines» com els usats ara per la Falange ferida de l'ala i reveladors de com se li han acabat tots els arguments».

«En el mateix número se l'emprèn contra el senyor Patellani, el qual des del «Tempo», de Roma, descriu que l'Espanya franquista és una immensa presó i un immens cementiri».

«En lloc de desmentir-ho, el falangista García Serrano, corresponent d'«Arribas» a Roma, insulta Patellani i la nova Itàlia republicana i tot el seu argument es limita a dir que els articles del «Tempo» són una «dececció reporteri» i així és tot, ben amant de grosseries que no val la pena de reproduir».

«Tan amables com són amb els nazis, els del «Pensamiento Navarro» acaben de dir «embarcades» i «embarcades» a un corresponent francès que no trobava prou maca l'Espanya de Franco, sense, però, que ens demostrés el diari de Pamplona que el periodista francès no té raó. Com no ens ho demostra tampoc per què és un esportubados i una pila de còses més».

EL «BRUSI» i la idolatria del sabre

La darrera tombarella de Franco ha coincidit amb el pas a la revista del creador de la seva aviació d'èpica nacional, general Alfredo Kindelan, capità general de Catalunya el 1941.

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

«Insulten, són grollers, parlen un llenguatge de taverna, perquè no en poden parlar d'altre per a passar la maroma en la qual Franco i els fan tota mena de ridículs exercicis».

«Com els gossos lligats, lladren contra la lluna perquè no poden haver-la».

«Si Kindelan i el «Brusi» volen el rei estan en llur perfecte dret de voler-lo. Poden fer-ne i tot la propaganda, votar per la monarquia i adorar el coronat si la consulta electoral els és favorable a mida de llur gust».

«Com que no tenen cap pi ni níngü no se'ls creu, engeguen guaites i riuquen per terra amb les potes».

««aquel que es desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

««ese desgraciado reverendo. O la s o que está entre los mismos que a lo hubiesen pescado»»

ASSALT DE GIRON A LES MUTUALITATS I MONTS DE PIETAT

La Falange no para d'organitzar-se oportunitats de fer garrar els seus capítols. Un dia és el propi «Caudillo» qui recerca qualsevol periodista estranger per contestar-li un interrogatori elaborat per el mateix sobre tant se val quina qüestió. L'altre, és el director d'un periòdic qui es prepara una «interviu» per mitjà del director d'un altre periòdic, la qual cosa fa que la veu de Falange, com l'eco d'un espectre sinistre, recorri repetit-ve per tots els recons, el buit hostil que per a ella ha esdevingut el nostre país».

«Avui ens trobem al davant d'una «interviu» que ha fet el director del diari «Arribas» al director del diari «Alfons», ambdós diaris i ambdós directors falangistes. El motiu l'ha donat la polèmica pública que ha promogut un tal senyor Romero per mitjà d'un diari de la tardada (el títol «el callen»), respecte de l'usurpació per part del Ministeri del Treball, del control de l'organització i dels cabals de les mutualitats i munts de pietat que fins ara havien funcional sota la dependència dels Sindicats verticals».

«Està clar que la clau del problema està deix en qui tingui a les mans els recursos mutualista. Està clar, tanmateix, el motiu pel qual el Giron ha resultat que el resultat sigui a les seves mans en tant que ministre, de preferència a què tingui en tant que «jefe de gabinete» de Franco. Com a ministre revesteix el mutualisme d'un cert val d'oficiositat que avui és possible donar-hi des de l'òrbita sindical».

«Tanmateix, és important una tal disputa. No tant pel fet de qui en pugui sortir guanyador, com perquè constitueix una demostració més de la descomposició general que corseca el règim falangista».

«Sabem prou bé que, al capdavall, ganyar qui ganyar, ja sigui el que sosté la tesi segons la qual les mutualitats han de continuar dependents dels Sindicats, o bé la del que les vol fer dependre del Ministeri del Treball. Si tenim present que Giron és un dels falangistes més falangistes de tots els falangistes que hi ha, el qual, a la vegada que fa de ministre, és la màxima «jefatura» en l'organització sindical de Falange, els termes del problema, en el fons, varien poc o no gens. Per això una tal disputa no ens entusiasma els nostres obrers».

«Els obrers ja no compten per a no amb el Sindicat vertical si no és per a combatre'l. Al marge d'aquests «contrats» de la U.G.T. i de la C.N.T., els Comités d'unitat sindical i política».

«Allo que ens interessa remarcar, però, en aquest breu comentari, és l'enrenou que s'ha produït respecte de qui ha d'«es» el president de l'organisme creat amb el fet de posar en mans solament les mutualitats i munts de pietat, posats sota la dependència directa del Ministeri del Treball».

«En el sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«La Falange, i amb ella el Giron, s'han donat que el terreny sindical i mutualista se'ls esllavissa de les mans i no per la qual han accelerat els tràmits per posar aquella font d'ingressos sota la jurisdicció oficosa del Ministeri del Treball. Mal que mal, els recursos econòmics de la Falange, des del Govern, funcionen, la qual cosa els permet recórrer les cotizacions que en nom de les mutualitats obliguen a pagar als obrers. D'aquesta manera, almenys, tenen la perspectiva que aquest sistema durarà mentre duri el règim franquista».

«El sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«El fons de la disputa l'aclearix ben clarament el director del diari «Alfons» en l'«interviu» esmentada, quan diu: «Me permito decirle que en la «discusión del Reglamento, de un considerable número de artículos, se pasó como por sobre acusar por todos los asistentes; en menos de dos horas se discutieron muchísimos artículos, hasta que se llegó a lo que determina quién ha de ser el presidente de la Mutualidad, que llevó a un apasionado debate de cinco días. Aquí, y no en las razones sobre quién ha de ser, si las Organizaciones sindicales o el Ministerio de Trabajo quienes supervisen, está todo el meollo de la campaña»».

«Els nostres obrers saben que vol dir la presència imposada d'«obres» i «saris» junts en un mateix Sindicat, mutualitat, o el que sigui. És aquest tema d'organització el que ha permès a Falange subjectar i esclavitzar el nostre moviment obrer. Per això els obrers amb llurs vagues de dia en dia més vagues i profundes, amb llurs Comités d'unitat d'acció sindical, mutualista i cooperativa, socaven el règim i en preveuen la seva substitució per un altre de democràtic i republicà, garantia de benestar i de progrés social i nacional».

«El sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«El fons de la disputa l'aclearix ben clarament el director del diari «Alfons» en l'«interviu» esmentada, quan diu: «Me permito decirle que en la «discusión del Reglamento, de un considerable número de artículos, se pasó como por sobre acusar por todos los asistentes; en menos de dos horas se discutieron muchísimos artículos, hasta que se llegó a lo que determina quién ha de ser el presidente de la Mutualidad, que llevó a un apasionado debate de cinco días. Aquí, y no en las razones sobre quién ha de ser, si las Organizaciones sindicales o el Ministerio de Trabajo quienes supervisen, está todo el meollo de la campaña»».

«Els nostres obrers saben que vol dir la presència imposada d'«obres» i «saris» junts en un mateix Sindicat, mutualitat, o el que sigui. És aquest tema d'organització el que ha permès a Falange subjectar i esclavitzar el nostre moviment obrer. Per això els obrers amb llurs vagues de dia en dia més vagues i profundes, amb llurs Comités d'unitat d'acció sindical, mutualista i cooperativa, socaven el règim i en preveuen la seva substitució per un altre de democràtic i republicà, garantia de benestar i de progrés social i nacional».

«El sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«El fons de la disputa l'aclearix ben clarament el director del diari «Alfons» en l'«interviu» esmentada, quan diu: «Me permito decirle que en la «discusión del Reglamento, de un considerable número de artículos, se pasó como por sobre acusar por todos los asistentes; en menos de dos horas se discutieron muchísimos artículos, hasta que se llegó a lo que determina quién ha de ser el presidente de la Mutualidad, que llevó a un apasionado debate de cinco días. Aquí, y no en las razones sobre quién ha de ser, si las Organizaciones sindicales o el Ministerio de Trabajo quienes supervisen, está todo el meollo de la campaña»».

«Els nostres obrers saben que vol dir la presència imposada d'«obres» i «saris» junts en un mateix Sindicat, mutualitat, o el que sigui. És aquest tema d'organització el que ha permès a Falange subjectar i esclavitzar el nostre moviment obrer. Per això els obrers amb llurs vagues de dia en dia més vagues i profundes, amb llurs Comités d'unitat d'acció sindical, mutualista i cooperativa, socaven el règim i en preveuen la seva substitució per un altre de democràtic i republicà, garantia de benestar i de progrés social i nacional».

La F. M. J. D. protesta contra els crims franquistes

«El Secretariat de la Federació Mundial de la Joventut Democràtica ha publicat un comunicat de premsa informant de l'extensió que va prenent en els diferents països democràtics la campanya promoguda per les organitzacions nacionals de la Federació Mundial de la Joventut en defensa dels nous antifranquistes detinguts a la presó d'Alcalá de Henares».

BARCELONA Detencions de patriotes

«La darrera setmana a Barcelona la policia franquista va efectuar nombroses detencions de persones acusades d'activitats clandestines contra el règim».

EL CINISME FALANGISTA NO TE LIMITS

«Feia temps que la Falange no havia parlat del seu programa, el diuen que en té un. Es per això que «Solidaridad Nacional», de Barcelona, reproduïx aquest punt del noi Primo de Rivera: «Espania tiene tierras suficientes para mantener a todos los españoles y a quince millones más. Sólo faltan los recursos económicos que llevan a cabo la explotación y magnífica revolución agraria: el traslado en masas enteras, hambrientas de siglos, agotadas de soledad, de tierras miserables a los anchos campos fecundados por el sol».

«El sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«El fons de la disputa l'aclearix ben clarament el director del diari «Alfons» en l'«interviu» esmentada, quan diu: «Me permito decirle que en la «discusión del Reglamento, de un considerable número de artículos, se pasó como por sobre acusar por todos los asistentes; en menos de dos horas se discutieron muchísimos artículos, hasta que se llegó a lo que determina quién ha de ser el presidente de la Mutualidad, que llevó a un apasionado debate de cinco días. Aquí, y no en las razones sobre quién ha de ser, si las Organizaciones sindicales o el Ministerio de Trabajo quienes supervisen, está todo el meollo de la campaña»».

«Els nostres obrers saben que vol dir la presència imposada d'«obres» i «saris» junts en un mateix Sindicat, mutualitat, o el que sigui. És aquest tema d'organització el que ha permès a Falange subjectar i esclavitzar el nostre moviment obrer. Per això els obrers amb llurs vagues de dia en dia més vagues i profundes, amb llurs Comités d'unitat d'acció sindical, mutualista i cooperativa, socaven el règim i en preveuen la seva substitució per un altre de democràtic i republicà, garantia de benestar i de progrés social i nacional».

«El sistema vertical de Falange el president ho és tot. Els que el volten no són altra cosa que una mena d'«escòlons», amb l'obligació de dir «amen» a tot el que els demana el president, el qual, al seu torn, en aquest cas, depèn directament del Giron».

«El fons de la disputa l'aclearix ben clarament el director del diari «Alfons» en l'«interviu» esmentada, quan diu: «Me permito decirle que en la «discusión del Reglamento, de un considerable número de artículos, se pasó como por sobre acusar por todos los asistentes; en menos de dos horas se discutieron muchísimos artículos, hasta que se llegó a lo que determina quién ha de ser el presidente de la Mutualidad, que llevó a un apasionado debate de cinco días. Aquí, y no en las razones sobre quién ha de ser, si las Organizaciones sindicales o el Ministerio de Trabajo quienes supervisen, está todo el meollo de la campaña»».

«Els nostres obrers saben que vol dir la presència imposada d'«obres» i «saris» junts en un mateix Sindicat, mutualitat, o el que sigui. És aquest tema d'organització el que ha permès a Falange subjectar i esclavitzar el nostre moviment obrer. Per això els obrers amb llurs vagues de dia en dia més vagues i profundes, amb llurs Comités d'unitat d'acció sindical, mutualista i cooperativa, socaven el règim i en preveuen la seva substitució per un altre de democràtic i republicà, garantia de benestar i de progrés social i nacional».

LA MONARQUIA I ELS MONARQUICS QUE ENS VOLEN IMPOSAR

«L'Espanya Republicana», de Tolosa, recordava la setmana passada com i per què es va suicidar a Barcelona l'ex-director de «La Vanguardia» Josep Escofet, monàrquic, home de dreta, catòlic, conservador. Un suïcidi que fou un assassinat per tal com la corda amb la qual es penjà Josep Escofet és la Falange qui la hi va posar al coll en declarar-li el pacte de la gana i fer-li la vida impossible, perquè la Falange no perdona i no fa distincions del color polític de cap dels seus adversaris».

«La darrera setmana a Barcelona la policia franquista va efectuar nombroses detencions de persones acusades d'activitats clandestines contra el règim».